

La revolució no és cosa de partits!
Otto Rühle, 1920
Traduït per Lluç Casals

I

Amb el domini de la burgesia arribà el parlamentarisme. Amb el parlamentarisme arribaren els partits polítics. L'època burgesa trobà en els parlaments el camp de batalla històric per a llurs primers conflictes amb la corona i la noblesa. Es configurà políticament i adaptà la legislació a les necessitats del capitalisme. Però el capitalisme no és quelcom homogeni. Els diferents estrats i grups d'interès dintre la burgesia manifestaven les seves diferents pretensions. Per a assolir llurs objectius, sorgiren els partits, que enviaren els seus representants i actors al parlament. Així, el parlament esdevingué un "fòrum" per a totes les tensions del poder econòmic i polític: primer, per la del poder legislatiu, més tard, també a través del parlamentarisme, per la del poder de governar.

Però les lluites del parlament, com les dels partits, no són sinó simples lluites amb paraules. Programes, polèmiques de premsa, pamflets, resolucions, informes de reunions, debats del parlament, decisions: tot mots. El parlament degenerà, cada vegada més, en una tertúlia. Així doncs, els primers partits no eren sinó meres màquines de preparació per a les eleccions. No era casualitat, doncs, que originalment s'anomenessin "associacions electorals".

La burgesia, el parlamentarisme i els partits polítics es condicionen mútuament, recíprocament. Els uns pertanyen als altres. Cap no és possible sense els altres. Marquen la fisonomia política del sistema burgès, de l'època burgesa-capitalista.

II

La revolució de 1848 quedà estancada als seus inicis. Però l'ideal de l'era burgesa (això és, la república democràtica) va ser erigida.

La burgesia, impotent i covard per naturalesa, mancava de força i voluntat per a fer realitat llur ideal a través de la lluita. Es postrà davant la monarquia i la noblesa, es conformà amb el dret d'explotació de les masses i convertí el parlament en una comèdia. Així aparegué el deure de la classe treballadora d'enviar representants al parlament. Aquests arrencaren les exigències democràtiques de les mans traïdores de la burgesia. Les propagaren amb èmfasi. Buscaren d'acomplir-les en el marc legal.

La socialdemocràcia creà per a aquest fi un programa democràtic "minimalíctic". Un programa de demandes pràctiques adaptat a l'època burgesa. Llur acció al parlament anava marcada per aquest programa. Era governada per l'afany de procurar, amb l'ampliació i perfeccionament de la democràcia formal liberal-burgesa, els avantatges de la llibertat de moviment legal de la classe treballadora i les seves activitats polítiques. Quan Wilhelm

Liebknrecht¹ proposà la no participació al parlament estava cometent un judici equivocat de la situació històrica. Si la socialdemocràcia volia actuar com un partit polític havia d'anar al parlament. No hi havia cap altra possibilitat d'actuar i desenvolupar-se políticament.

Que els sindicats s'allunyessin del parlament i prediquessin l'antiparlamentarisme honorà la seva postura respecte la creixent "vacuïtat" i corrupció del funcionament parlamentari. Però en la pràctica exigien quelcom impossible de la socialdemocràcia: demanaven una resolució contradictòria a les lleis històriques. Una renúncia d'ella mateixa. D'aquesta manera la socialdemocràcia no podia continuar. Pertanyia al parlament perquè era un partit polític.

III

En els partits clàssics, com els partits burgesos, l'SPD i l'USPD², els líders tenen la primera paraula. Ells parlen, prometen, persuadeixen, comanden, etc.

Les masses, quan fan acte de presència, es troben davant de fets absoluts. Han d'arreglar-se i marxar al compàs. Han de creure, callar i retre compte. Han d'escoltar, acceptar i acatar les ordres i les instruccions.

I han de votar!

Els seus líders volen el parlament. I per això els han de votar. Mentre les masses romanen en una submissió muda i en una passivitat devota, llurs líders practiquen alta política al parlament.

El KPD³ també és un partit polític. El KPD també vol el parlament. La cúpula del KPD menteix a les masses quan els diu que vol conquerir el parlament només per a destruir-lo; i menteix quan assegura que no té cap intenció de col·laborar amb el parlamentarisme⁴. No vol ni pot ni farà destruir el parlamentarisme! Té tota la intenció de col·laborar-hi. Viu per això!

El KPD ha esdevingut un partit parlamentari com la resta. Un partit del compromís, de l'oportunisme, de la crítica, de la tertúlia. Un partit que ha cessat d'ésser revolucionari.

IV

¹ Wilhelm Liebknecht, pare de Karl Liebknecht, havia defensat abans de 1875 l'abstencionisme electoral, contra l'opinió de Marx y Engels.

² SPD, Sozialdemokratische Partei Deutschlands (Partit Socialdemòcrata Alemany).
USPD, Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands (Partit Socialdemòcrata Independent d'Alemanya), nascut el 1917 després de l'exclusió, per part de l'SPD, de llur esquerra: els espartaquistes en formen part, però no els "Radicals d'esquerra" del Nord d'Alemanya).

³ KPD: Kommunistische Partei Deutschlands (nom del Partit Comunista des de novembre fins a desembre de 1920 i després d'agost de 1921)

⁴ Al·lusió, en especial, a la proposta del KPD de practicar una "oposició lleial" al govern amb ocasió del putsch de Kapp (març de 1920).

Mireu-lo! Retorna al parlament. Reconeix els sindicats. Se submergeix a la constitució democràtica⁵. S'obre pas entre el poder establert. Se sustenta en els fonaments de les relacions de poder establertes. Participa en la tasca de restauració nacional i capitalista.

En què es diferencia de l'USPD? Critica en comptes de negar; s'oposa en comptes de rebel·lar-se; negocia en comptes d'intervenir⁶; predica xerrameca en comptes de lluitar. És per això que ha deixat de ser una organització revolucionària comunista.

Ha esdevingut un partit socialdemòcrata. Només separat per minúcies de Scheidemann (SPD) i Däumig (USPD). Una còpia barata de l'USPD. Aviat serà un partit del govern amb els partits de Scheidemann i Däumig⁷. I això serà la seva fi!

V

Però sempre queda un consol a les masses: una oposició emergeix sempre de nou! Aquesta oposició no participa en la marxa a favor de les urpes de la contrarevolució.

Què podia fer aquesta oposició? Què feia?

S'agrupava i formava una organització política. Però havia de ser així?

Els elements polítics revolucionaris més madurs, més actius i més decidits tenen el deure de construir la falange de la revolució. Només podien acomplir aquesta obligació amb una falange, això és, amb una formació sòlida. Ells són l'elit del proletariat revolucionari. Amb aquesta solidesa ells guanyen força i aprofunditzen els coneixements. Com a avantguarda del proletariat es mostren amb la voluntat ferma davant dels vacil·lants i confusos. En el moment concret, aquests elements, formen el centre magnètic de tota activitat.

Els són una organització política. Però no són cap partit polític. Cap partit polític en el sentit tradicional.

El nom "Partit comunista dels treballadors" representa els últims vestigis superficials –aviat prescindibles!– d'una tradició que desgraciadament no pot desprendre's de les ahir vitals, però ara obsoletes, ideologies de les masses.

Però aquests vestigis seran eliminats.

L'organització de l'avantguarda comunista de la revolució no serà un partit convencional afligit pels càstigs de les derrotes, ni repetirà el destí fatal que ha tingut el KPD.

⁵ L'anomenada Constitució de Weimar, sancionada l'11 de novembre de 1919.

⁶ Joc de paraules: "Sie verhandelt, anstatt zu andelt."

⁷ Daümig (1869-1922): SPD, després USPD d'esquerra, aprova les "21 condicions", presideix el VKPD, al ser fundat a finals de 1920 juntament amb P. Levi i abandona aquest càrrec, Levi també, el febrer de 1921, en desacord amb el desplaçament a l'esquerra del partit, que conduirà a l'Acció de març. Més tard els dos abandonen el partit al mateix temps.

El temps de fundació de partits és passat, perquè indiscutiblement el temps dels partits polítics és història.

El KPD és l'últim partit. L'ur bancarrota és la més vergonyosa, l'ur final el més indigne i vergonyós...

Però què sorgirà de l'oposició? I què sorgirà de la revolució?

VI

La revolució no és cosa de partits. Els tres partits socialdemòcrates (SPD, USPD, KPD⁸) pateixen la il·lusió de contemplar la revolució com una qüestió de partit i de reclamar la victòria de la revolució com la meta del seu partit.

La revolució és l'afer polític i econòmic de la totalitat del proletariat.

Només el proletariat com a classe pot dur la revolució fins la victòria. Tota la resta no és sinó supersticions, demagògia i xarlataneria política.

La qüestió és que el proletariat es compregui com a classe i recuperi la seva activitat per a la lluita revolucionària. A la base més vasta i en el marc més ample.

Per això tots els proletaris preparats per a la lluita revolucionària, indiferents a la seva procedència, hauran d'agrupar-se en llurs tallers i empreses en organitzacions revolucionàries i també en el marc de la Unió General de Treballadors⁹.

La Unió General de Treballadors, però, no és un barriç-barreig qualsevol, no és una amanida amb els colors de l'arc de Sant Martí, no és una massa aleatòria. És la unió de tots els elements proletaris preparats per a l'activitat revolucionària que es declaren en favor de la lluita de classes, del sistema assembleari i de la dictadura. Aquesta és l'arma revolucionària del proletariat.

Aquesta Unió General de Treballadors arrela en les empreses i s'erigeix al damunt de la indústria, des de baix fins a dalt; amb una base federativa i un sistema de representants revolucionaris.

La Unió neix de les masses treballadores i creix de baix a dalt. S'alimenta exitosament de la carn i la sang del proletariat, de la força d'acció de les masses, i és empesa per l'alè càlid de la revolució. No és la fundació de cap líder; no és una construcció sofisticada; no és cap partit polític amb xarlataneria parlamentària i cacics pagats; tampoc no és cap sindicat; és el proletariat revolucionari.

⁸ Rühle inclou el KPD en la socialdemocràcia, equiparant-lo a l'SPD i l'USPD.

⁹ [N. del traductor] No confondre amb la organització sindical espanyola de mateix nom fundada el 1888 per Pablo Iglesias. L'autor fa un ús hipotètic i especulatiu del terme.

VII

Llavors què farà el KAPD(Kommunistische Arbeiterpartei Deutschlands)?

Crearà una organització revolucionària. Propagarà la Unió General de Treballadors (UGT).

Empresa per empresa, branca econòmica per branca econòmica, el KAPD formarà els quadres de les masses revolucionàries. Els entrenarà en el caminar tempestuós i reforçarà i consolidarà la seva lluita decidida fins que cada resistència del capitalisme podrà ser superada.

El KAPD, mentre allibera les masses de líders traïdors i oportunistes, infondrà en elles la confiança de la seva força, que és la garantia de cada victòria.

I de la Unió General de Treballadors - començant per les empreses, continuant per les regions econòmiques i finalment estenent-se per tot el regne - es cristal·litzarà el moviment comunista.

El nou "Partit" comunista, no és més un partit, però per primera vegada és comunista.

Cor i cervell de la revolució!

VIII

Tinguem present el següent procés molt concretament: En una empresa hi ha 200 homes. Una part d'ells pertany a la UGT i en fa propaganda, al principi sense èxit. Però amb la següent investida, en la qual els sindicats fracassen, desfan l'encanteri: gairebé 100 homes s'han afegit a la Unió. D'aquests, 20 són comunistes i la resta són de l'USPD, sindicalistes i no-militants.

L'USPD té en un primer moment la més gran confiança. La seva política domina l'estratègia de la lluita. Però com més es demostrï falsa (i no revolucionària) la política de l'USPD, la confiança que hi tenen els treballadors disminuirà.

La política dels comunistes s'imposa. Els 20 comunistes de l'empresa ara seran 50, 100 i més. El grup comunista domina políticament gairebé tota l'empresa, domina la tàctica de la Unió, domina la lluita per a l'objectiu revolucionari.

Tan a petita com a gran escala, empresa per empresa, regió econòmica per regió econòmica, la política comunista es multiplica. S'imposa, guanya visibilitat i ocupa el rol de cap, cervell i d'ideal director.

De la creació de grups comunistes a l'empresa i de la parcel·lació de les masses en àrees econòmiques s'erigeix –en l'estructura de sistema assembleari– el nou moviment comunista.

És a dir, una “revolucionarització” dels sindicats? Una reconstrucció? I quant de temps ha de durar aquest procés? Anys? Dècades? Fins el 1926, per casualitat¹⁰?

En absolut! L'objectiu no és construir, ni erigir de nou d'una altra manera, la monumental baluerna de 7 milions de centrals sindicals. L'objectiu és tenir la mà a la palanca de la indústria, a la palanca del procés de producció de la societat, i, com a conseqüència, a la palanca de decisió de la lluita revolucionària de les empreses clau.

A la palanca que pot aixecar, com una canya de pescar, totes les indústries i àrees econòmiques del capitalisme.

És així com la decidida voluntat d'acció d'una única organització empresarial podrà superar l'efecte d'una vaga general. És així com el David de l'organització convertirà en pols el Goliat de la burocràcia dels sindicats.

IX

El KPD ha cessat d'ésser l'encarnació del moviment comunista d'Alemanya.

Li encanta apel·lar a Marx, Lenin i Radek! Però l'únic que fa és donar forma a l'últim membre de la contrarevolució. Aviat es mostrarà en perfecta harmonia amb l'SPD i l'USPD com a únic front del socialisme “pur”. La seva promesa d'oposició “lleial” als partits que assassinen i traïxen a la classe obrera n'és el primer símptoma.

La renúncia per part del KPD a la batalla aferrissada contra Ebert¹¹ i Kautsky (*Rote Fahne der KPD*¹², 21 de març, 1920) prepara un pacte tàcit entre Ebert, Kautsky i Levi; l'últim estadi del capitalisme agonitzant; l'últim “socors polític” a la burgesia alemanya; el final.

Prepara el final dels partits, el final de la política de partits, el final del frau dels partits i el final de les traïcions dels partits.

I el nou començament és el moviment comunista; és el Partit Comunista dels Treballadors; el nou començament són les organitzacions revolucionàries de les empreses unides amb la Unió General de Treballadors; els consells revolucionaris, el congrés de consells revolucionaris; el govern assembleari revolucionari; la dictadura assembleària comunista.

¹⁰ Al·lusió a la previsió feta per Levi anunciant una crisi econòmica mundial per al 1926: s'hauria d'esperar, doncs, fins aquesta data per a emprendre una acció revolucionària.

¹¹ Ebert, canceller el 1918, després primer president de la República, és un dels responsables emblemàtics de la participació socialista en l'esclafament de la revolució.

¹² Òrgan de premsa del KPD.